

по математика, френски, геометрия и по руски учителите ми пишеха освен отлична оценка и „Браво“ с удивителен знак. А при завършване, директорът на училището ми подаде свидетелството за завършено прогимназиално образование и каза пред всички родители: „В това момче има голямо бъдеще“.

Записах се в 7-ма мъжка гимназия, която бе в сградата на сегашното 18-то СОУ. При формиране на класа (просто се учудвам сега, как по онова време класовете бяха толкова големи). Моята диплома беше шеста или седма по ред. Накрая на годината някои с отличните дипломи останаха на поправителен, а аз завърших с най-високия успех. Класната ни ръководителка беше учител по химия. Прекрасна учителка, казваше се другарката Гешанова. Тя ме държеше в часовете по химия непрекъснато в напрежение. Ако някой нещо не знаеше, тя ме посочваше аз да отговоря и затова много се стараех. До края на завършването бях само с отлични оценки. От ученическата организация бях избран за председател на класа. Тогава имаше Единна младежка организация на среднистите (ЕМОС). Бях с авторитет в класа.

Класната ни ръководителка посещаваше периодично учениците по домовете. Още в началото на учебната година тя се беше информирала за ромския ми произход. При нас в махалата, на улица „Татарли“ дойде един ден, когато мен ме е нямало. Като е била влезнала в къщата ни - малка стая, която служеше и за спалня, и за кухня, и за хол - тя се възхитила от изрядната чистота, от подредбата на стаята ни. Обзаведени бяхме със спалня, още един креват, гардероб, бюфет, маса и столове. След посещението е ходила при директора. Какво са си говорили – не знам, но един дин ме извикаха в канцеларията на училището. Аз се учудих, даже се изплаших, като знаех колко строг е нашият директор. Секретарката и счетоводителката на училището ме посрещнаха усмихнати и ми казаха: „Момче, от днес нататък ще получаващ стипендия“. Тогава ние бяхме пет деца и само баща ми работеше. Получавах стипендията и през лятото. По-късно, та и до сега, след толкова много години аз продължавам да се удивлявам на това как нашият директор, уважаваният Стефан Христов, е наредил да ми дадат стипендия без да представя нито молба, нито каквито и да са документи. Така аз получавах стипендия чак до завършване на гимназията. Бях включен и в курсове по френски език в „Алианс“ на пл. „Славейков“. Не плащах нищо до дипломирането.

В гимназията участвах активно в организационния политически живот. В X-ти и XI-ти клас бях ръководител и лектор на кръжоци за изучаване на биографията на Георги Димитров и Историята на КПСС. За тази дейност бях награден с „Почетна грамота“ от ЦК на ДСНМ (Комсомола). Такава грамота получиха само трима души от целия Димитровски район (в този район влизаха общините Възраждане, Красна поляна, Илинден и Люлин). В X-ти и XI-ти клас бях председател на Българо-съветското дружество на гимназията и същевременно инструктор на IX-те класове. Обучавах ги как да се справят с организационни задачи. От IX-ти до XI-ти клас бях участник в кръжока по литература с р-л другарката Дишкова. Паметни за мен ще останат срещите ни с най-известните за това време български поети и писатели в сградата на гимназията като: Христо Радевски, Георги Караславов, Елин Пелин, Ангел Каралийчев, Крум Велков и други. Най на сърце ми беше обаче кръжокът по химия при класната ни ръководителка – другарката Н. Гешанова.

Бях член на Ученическия комитет на гимназията. Участвах като делегат на